
Premi Viola

SI

Autor: Raimon Aguiló

Sí, ara vull dir si
a tantes coses que sempre he dit que no.

Sí, a l'ombra que m'acompanya cada dia
i sense proposar-ho enfosqueix el meu costat més dolç;
als dos tombs de clau de la porta de la meva vida,
per a deixar-la enrere sense deixar-la tancada;
a les nits de fred gèlid i son retardada,
de lectures prohibides dels hiverns doblegats sota zero.

Sí a la tossuderia d'empenyer el pas
amb la flama encesa d'un nou temps per endavant
en camins incerts plens d'esbarzers i argelagues
i tot un reguitzell d'embossades amb els filaments rovellats.

Sí, a tants paràmetres que mai vaig gosar discutir
encara que només fos per mantenir
un altre punt de vista dins el sistema establert;
a l'esperança, al refugi dels més innocents
i temerosos que creuen encara en el retorn dels dies càlids,
on un dia ens trobarem tots tan feliços, i no ho érem.

Sí, a tornar a empaitar els miratges
que ens feien viure la fantasia
allunyant-nos de les nostres míseres realitats
quan tot indicava que no hi hauria una altra cosa.

Ara vull dir sí, a tot allò que els anys han escampat per terra,
al desmai de moltes tardes de novembre quan es fa fosc
i a tantes nits intentant escriure en blanc.

Sí als temps de bonança que ens han d'arribar
després de sortir d'una molt llarga nit
i d'escampar una boira tan espessa que es podia tallar;
a espolsar-se el temps encauat de renúncies
i a treure'ns de l'ull la palla dels dubtes,
i emprendre amb força l'embranchida del camí
quan els senyals ens indiquen que tot és just i necessari.

Sí als versos de joventut, escrits
amb el mateix llenguatge i amb una doble intenció
que traspassaven murs i fronteres
quan escoltàvem una altra música
i s'esmunyien pels paranys;

a enamorar-me de nou en la llum reflectida
dels teus ulls, avui cansats, preparats
per a una llarga estada quan m'enamoren.

Sí, a la vida. Sí als somnis. Sí a l'amor. Sí, al futur
i a totes les coses que hem deixat enrere
per aquest senderó pedregós, que és el fet de voler sortir d'aquí,
a voler dir sí en positiu i a enlairar-lo
fins a l'asta dels propòsits desafiant un cel tardorenc
que s'exhibeix com un núvol de tempesta.

Sí, a tants si com calguin per fer un sí tan gran
i habitable, on tots els no siguin sinònims nostres
i convisquem amb diàleg i en pau. Sí, i és clar que sí!